

0%

Усе починається з лінії Доли. Прямої, без будь-яких вигинів чи розгалужень. Вона бере свій початок від народження, першого крику, погляду, світла та пролягає вперед через роки життя.

Перші кроки по лінії люди роблять зовсім обережно. Спочатку вони пильно дивляться собі під ноги, однаке потім, із кожним новим кроком, набираються відваги підвести погляд. Хтось налякано помічає, що лінія не має кінця, й опускає очі додолу, а хтось самостійно малює те, що хоче бачити (не всі бояться невідомості: упевнені у своїх силах попереду розрізняють лише перспективи). Дехто не долає весь шлях, а зупиняється, очікуючи на диво (ми ще не раз зустрінемо таких людей на своєму шляху).

Рано чи пізно лінія приводить до точки розгалуження. Старенького вказівника із безліччю потрісканих дощок, на яких виведено написи невідомою мовою та які спрямовані в різні боки. На дві дороги чи три, а можливо, й на всі п'ять. Невідомі, з різними кінцями, вони знатимуть іще не одне перехрестя.

Піти ліворуч? Повернути праворуч? Чи впевнено простувати прямо? Може, варто повернутися? Чи перетнути іншу лінію Доли? Сісти й подумати? Чи зачекати на когось, із ким удасться розділити шлях? Хто покаже істинну дорогу? Хтось розумніший... Чи правильну відповідь дасть час? Скільки варіантів і жодної підказки — навіть вказівник не допомагає.

Тим часом люди обирають власний шлях. Комусь інтуїція підказує звернути ліворуч, хоча дорога та терниста, з глибокими ямами, велетенським камінням, частими грозами та сірими хмарами, що майже торкаються землі. Той тернистий шлях виводить до підйому на гору, з якої відкривається чудовий краєвид і сонце, що сходить над обрієм.

Комусь більше до вподоби дорога праворуч. Вона асфальтована, з гарною погодою та фонтанами, наповненими кришталево

чистою водою, проте має інший, простіший кінець. Цей шлях дає змогу пізнати сенс терпіння.

Повернення назад не обов'язково приведе до точки відліку. Шлях повернення непередбачуваний: можна втратити все, навіть власну гідність, але зате пізнати людяність, набутти сили та стати на герць із самим життям.

Деякі залишаються біля вказівника та питають у кожного поради, сподіваючись обрати шлях за допомогою чужого рішення... Вони незмінно вірять у те, що хтось краще знає, що їм потрібно, або ж бояться обрати власний шлях.

І той, хто пішов до гори, ще не раз обиратиме шлях, яким дійде, підніметься на неї чи, можливо, зовсім омине. А той, хто пішов прямо, бо не в його принципах звертати, ще не раз заважається на повороті ліворуч.

І дорогою зустрінуться ті сміливіці, які йтимуть лінією Долі. Вони не звикли дотримуватися правил і знають, як обійти життя. А хтось підійде до людини, що сидить на землі, та простягне руку. Вони підуть, знайдуть єдиний шлях, і так триватиме доти, доки дорога не розділить їх, адже кінець — різний.

У кожного свій шлях. Лінії, буває, лежать у різних площинах. З однієї точки зору вони перетинаються, а з іншої — біжать паралельно. Ідеальна дорога — це та, яку ти обрав сам, бо обирають те, що під силу.

То яка дорога ідеальна?

0,5%

Я любила не твою ідеальність, а твої недоліки.

Ці слова було виведено на синьому тлі чіткими та правильними білосніжними буквами. Мене захоплювало й водночас лякало те, що я тримав у руці. Я завжди хотів досягти такої довершеності букв, таких прямих, чітких, без зайвих прикрас — ліній. Я не міг відвести погляду від записки: синій колір був глибокий, насичено-темний, такий, як я люблю, а дорогий дизайнерський папір мав приємну рельєфну текстуру, і це викликало ще більший захват. Я вперше бачив таку довершену річ — схоже, хтось попрацював над тим, аби мене здивувати. Утім краса й ідеальність швидко зникали, щойно я повертався до суті написаних слів.

Я відразу впізнав вислів. Адже моя дружина не раз повторювала ці слова. Коли я їх перечитував, у моїй голові лунав саме її голос: медовий тембр, м'який, теплий звук, чудова, просто ідеальна вимова. Мені було нескладно уявити, як наприкінці вона злегка всміхається, тоді як очі залишаються сумні. Чому сумні? Вони не були сумними, останні іскри життя зникли з них. І пустий погляд був спрямований крізь мене. Ці сірі очі, мені їх не забути...

Холод прокрадався тілом, проникаючи під шкіру, він заморожував м'язи, паралізував рух. Рука стискала ідеальну записку зі словами, які колись були живими. Вона лежала під землею, а на труні повинна би бути троянда, яку я кинув, прощаючись навіки. Мабуть, її вже там немає. Час не жаліє нікого: троянда давно зігнила, ставши поживою для інших організмів. Тому що в житті не знайти нічого непотрібного, кожен бере від нього своє.

Солодкуваті, але свіжі нотки чогось фруктового долинули до мене. Я підніс ближче до обличчя записку і вдихнув

аромат, що йшов від неї. Перший акорд — соковитий, стиглий апельсин. Він нагадав мені сонячні береги Іспанії, де ми відпочивали під час медового місяця. Помаранчевий акорд швидко підхоплював бергамот, що зливався з апельсином у пристрасному цілунку. Запах розкривався з іншого боку: поєднання мигдалю і ягід ялівцю додавало букету свіжості. Він залишав по собі незабутній шлейф шляхетного кипариса, доповненого білим мускусом, кмином і ароматом кедрового дерева. Кожна частинка, поєднуючись з іншими, створювала гармонію запаху, що дарував відчуття безтурботності та безмежної свободи.

Їй так личили ці парфуми... Я сам добирав їх, знав, що саме треба. Аромат чудово підкреслював легкий характер, розкривав нестримність душі та безмежність любові, яку вона випромінювала. Її життєва енергія й оптимізм гармонували з ним. Так, аромат належав моїй дружині.

Тепер записка стала довершеною. Вона заворожувала мене, але ранила і наганяла страх. Я не міг збагнути, чого в мені більше — захоплення чи крижаного заціпеніння. Однак ці прямі літери, неперевершений фон, приємна текстура... Я повільно позбувався жахливих відчуттів, які заповнили мене під час читання. Я бачив лише її — записку. Нею можна захоплюватися хтозна-як довго, але з туману, який заслав мою свідомість, виринали одне-єдине запитання: хто?

Я торкався пальцями рельєфної поверхні та розумів, що папір просто чудовий на дотик. Хто знає про ці слова, окрім мене самого? Веду пальцем по чіткій білосніжній лінії. Хто ж це аж так прагнув мене зачепити, що навіть скористався її парфумами? Знову вдихаю аромат і заплюшую очі, насолоджуюсь ідеальністю. Хто зі мною грається?

Мені захотілося дізнатися ім'я зухвальця, того, хто спромігся мене здивувати. Я поклав записку до внутрішньої кишені піджака і попрямував на пошуки хлопчика, який

приніс її. Від захоплення запискою я зовсім забув, де перебуваю. Поступово до мене почала долимати музика з-за зачинених дверей зали, з якої я вийшов кілька хвилин тому, щоби побути наодинці із власними думками. Я повернувся у протилежний від неї бік: мені здалося, що саме в тому напрямку зник хлопець.

Зі мною зіграли надто тонко. Зараз потрібно бути холоднокровним. Коридор привів мене на майданчик, із якого збігали на перший поверх сходи. Широкі поручні, виготовлені з мармуру, орнамент якого створила сама природа, вражали своє величчю й доповнювали загальну картину довколишньої розкоші. Великі червоні порт'єри прикрашали великі, аж до стелі, вікна. Я швидко спустився на перший поверх і майже зіштовхнувся з офіціантом, який ніс золотаву тацю з невеликими канапе із червоною рибою. Ми ледве розминулися — хлопець зробив віртуозний рух тацею, щоб я не вибив її з його рук.

— Перепрошую, — мій голос звучав рівно, навіть попри мою активну ходьбу (між словами я витримував паузу в 0,48 секунди).

Чому саме таке число і звідки така точність? Із дослідження, яке проводили на основі аналізу голосів і мови багатьох людей. Сам голос перевіряли на частоти, тони, швидкості, інтонації і кількість слів за хвилину. Ідеально, на думку лінгвістів і звукорежисерів, вимовляти не більше як 164 слова за хвилину та робити між ними паузу в 0,48 секунди. І я чітко виконував інструкції.

— Не зважайте, сер, — офіціант не втрачав самовладання (він тримався гідно, як того й вимагає етикет).

Білосніжні лінії з'явилися навпроти деталей гардеробу, зовнішності та загального вигляду хлопця. Цифри змінювали свої значення, коливалися у постановці остаточної оцінки. Не вистачало інформації, щоб сформувати остаточне судження, але про зовнішній вигляд — легко, проте

занадто клопітно. Мій мозок шалено опрацьовував іншу інформацію, доки свідомість малювала показники.

— Я шукаю вашого колегу, — я теж не слабкодух, контролюю ситуацію. — На зріст приблизно метр дев'яносто один. Має чорне хвилясте волосся із проділом на лівий бік. Високий лоб, ніс із горбинкою, очі, ніби прискалені трохи, карі. Колір лица — жовтуватого відтінку, нижня губа більша за верхню, десь у півтора раза. Лице квадратної форми, через пробіл у волоссі здається, що лоб нібито завеликий...

Мова — це потужний інструмент, яким мало хто вміє користуватися. Нею можна маніпулювати людьми, досягати поставлених цілей, розв'язувати значні проблеми, маскувати своє істинне обличчя. Просто потрібно навчитися робити це. У моєму голосі переважала мінлива тональність, я ніколи не закінчував речення підвищеним тоном, намагаючись його завжди знижувати. Людям до вподоби голоси, які бринять упевненістю та силою, а не навпаки. У моїй сфері діяльності важливо володіти власним голосом.

— Він вийшов на вулицю, сер. Має бути біля входу для прислуги, що веде до кухні, — офіціанта дещо здивував такий детальний опис, але він не подав знаку, лише повернувся лицем до входу у приміщення. — Зараз на виході поверніть праворуч. Прямуйте до кінця будівлі й знову зверніть праворуч. Коли проминете стоянку, опинитесь перед входом.

— Дякую, — я кивнув на його слова та неквапливо рушив до виходу, притлумлюючи бажання бігти.

На вулиці було прохолодно, морозний вітер одразу скупив моє волосся, перетворюючи зачіску на суцільний жах. Асфальт вкривала тоненька кірка льоду: удень сніг танув під променями сонця, а під вечір природа згадала, що на вулиці зима. Обережно ступаючи по льоду, я йшов, чітко дотримуючись вказівок офіціанта. Коли наблизився до службового виходу, помітив, що з-за смітєвих баків сота-

ються смуги цигаркового диму. Мої туфлі, очевидно, не були призначені для ходіння слизькими поверхнями: я тільки те й робив, що постійно силкувався не впасти. Подошви ковзали по льоду, і, напевно, це здавалося збоку кумедним.

Щойно я підступив до баків, як побачив хлопчину, що похапцем докурював цигарку і бив ногою по купі зледенілого снігу.

— Вибачте, що забираю у вас перерву, — попри всі перешкоди й емоції, що опанували мене, я тримав ту ідеальну паузу в 0,48 секунди між кожним словом. І хоча цього ніхто не помічав, залишалося відчуття, що моя вимова — сама досконалість.

— Ні, ви що... — хлопець одразу кинув цигарку, що ще тліла, у купу снігу, яку бив кілька секунд тому. Однією рукою він почав розвіювати дим, який тільки-но випустив. — Ви щось бажаєте?

— Так, — мені хотілося скривитися від жахливого тютюнового смороду (хлопчина точно курих якийсь дешевий шлак), але я стримався, остерігаючись показувати свою відразу. — Ви мені принесли записку, — доставши з кишені досконалість, я показав її хлопчині.

— Так, — він навіть не поглянув на неї, а просто витріщався на мене, ніби вперше побачив. Його очі заволокла імла. Мабуть, цигарки були сильні.

— Ви могли б мені сказати, хто саме передав її? — усе в мені стиснулося від нетерпіння.

— Звісно, сер, — я ледь помітно видихнув, але від наступних його слів знову напружився. — Це був кур'єр.

— Кур'єр? — швидко вигукнув я, що зовсім не було мені властиво (треба тримати марку).

— Саме так, він.

— Яку саме доставку той кур'єр представляв?

На моє полегшення, він і знав доставку, і зміг описати кур'єра. Я все детально занотував у мобільний телефон

і подякував йому за допомогу. Хлопець тільки стенов плечима й дістав іще одну цигарку з кишені штанів. І де вони набирають такий персонал?

Я поквапився повернутися до приміщення, моя відсутність не могла залишитися непоміченою. Думки повністю заповнили здогадки: хто надіслав мені записку? Найгірше я відкинув одразу — версію, що це просто чийсь недоречний жарт. Зараз моя компанія стабільна, має хороший рейтинг і нових клієнтів. Можливо, якомусь із конкурентів закортіло збити мене з пантелику, налякати, щоб я розхвилювався і втратив хватку?

Хоча... Вона говорила мені ці слова лише наодинці... Геть, геть поганим думкам із голови, зараз найважливіше — не виказати стривоженості. Тому лише впевненість і спокій.